

- Ajatuksia Kirkon nuorisopäivien teemalla -
”KÄET RISTISSÄ”

Istumme virsiseuroissa, Kajaanin seurakuntatalolla, veisaten Siionin virsiä. Suuri joukko nuoria on kokoontunut yhteen, veisaamaan. Puhujat pöntössä vaihtuvat. On pappia, nuorisomuusikkoa, nuoria. Puhuvat käsien ristimisestä, hiljentymisestä, rukouksesta, joku mainitsee sotilaat, jotka eivät risti käsiään. Alistumisen merkki kuulemma. Jään mielessäni leikittelemään nuorisopäivien otsikolla...

Suomen kieli on hauska, ainakin näin lukihäirikön näkökulmasta. Yksi sana tarkoittaa montaa. Pieni kirjoitusvirhe tai taivutusmuoto muokkaa sanan merkityksen aivan toiseksi. Itse tulee seikkailtua välillä Etelä-Savo – Pohjois-Karjala ja joskus jossain muualla. Ja nyt viikonloppuna olimme Nardus- kuoron esiintymismatkalla Kajaanissa. Murteillakin voi olla merkitystä.

...Istun tuolilla ja nuoret veisaavat käet ristissä. Käet, mieleen tulee eräs lintu, joka laulusta voi laskeskella jäljellä olevien elonpäiviensä määrän. Joskus kyllä tuntuu että taitaa tuo lintu, käki nimeltään, veisata taas ihan omiaan. Mutta mitenäs yksi tai useampi käki voisi olla ristissä, ristillä, ristitty...

Jään miettimään käen elämän kulkua. Eräänlainen loiseläjähän tuo taitaa olla. Käy munimassa jälkikasvunsa toisen pesään, jättää huolehtimisen toisten huoleksi ja itse liihottaa muuanne, kukkumaan kuusen oksalle. Sinne jää käenpoikanen toisen tiitiäisen haudottavaksi. Mutta mitäpä tekee käenpoika. Kuoriuduttuaan, hellän hautomisen jälkeen, valtaa pesän. Talloo pienempänsä jalkoihinsa ja heikompiensa pudottaa pesästä petojen raadeltaviksi. Taitaa oma suu olla tärkeintä maailmassa. Eipä taida poika pitkälle puusta pudota ja polvi parantua jos samanaikaisesti ajattelee ihmiselon kulkua. Taitaa tänäkin päivänä olla ihmisen oma suu tärkein. Sisäinen käenpoikanen määrää tekemisiemme suunnan.

Mutta entä jos eräänä kauniina päivänä tuo käenpoikanen ei tönisikään pienempiään. Osaisikin olla vieraassa pesässään ihmisiksi. Hyväksyisi toiset tiitiäiset saman ruokapöydän ääreen. Vieläpä niin, etteivät sortoa kohdanneet hautoisi kosta sen seitsemännen polven takaa. Eräänä kauniina päivänä istuisivat samassa pesässä sulassa sovussa suu auki, murtaen yhteistä leipää tai kastematoa. Voisiko silloin, eräällä salatulla tavalla, olla käetkin ristissä. Eivät enää puristuisi nyrkkiin, toista uhaten ja lyöden. Vaan ennemminkin toinen toisiaan ruokkien. Luulen ja uskon, tai ainakin voin toivoa niin, että sellaisella aterialla olisi itse Kristuskin läsnä, käet ristissä.

Klaus Tefke
Kontiolahden seurakunta